

בש"פ 6235/18 - יוסף גדקה נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
בש"פ 6235/18**

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

העורר:

יוסף גדקה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות עරר על החלטת בית המשפט המוחזק בתל אביב בתיק ע"ח 46599-07-18 שניתנה ביום 31.7.2018 על ידי כבוד השופט י' טופף

בשם העורר:

עו"ד שלמה ערד ועו"ד גיא שמר

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בתל אביב-יפו בע"ח 46599-07-18, בגדירה בוטלה החלטת בית משפט השלום ל汰בורה בתל אביב-יפו במספר 4818-04-18 והוחלט על פסילת רישון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

1. ביום 21.1.2018 נהג המבקש באוטובוס והמתין בצומת מרומזר באור אדום, ראשון בקו עצירה, בכוננה לפנות ימינה. בהתחלף האור ברומרור, החל המבקש בפניה ופגע בקטין הולך רגל (להלן: המנוח) עת חצה את הכביש במעבר ח齊יה, גם הוא באור ירוק. כתוצאה מהפגיעה הובהלו המנוח לבית החולים ולאחר כחודש נקבע מותו. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 יחד עם סעיפים 64 ו-40 לפיקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). بد בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לפי סעיף 64ב(א) לפקודה לפסול את המבקש מהחזיק רישון נהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים.

2. בית משפט השלום דחה את הבקשת לאחר שמצא כי בהינתן הריאות שהוצעו, קיים קושי לקבוע כי המנוח עמד במקום בו המבקש יכול להבחן בו, להעריך כי הוא עומד לחצות את הכביש ולכלכל את צעדי בהתאם לכך למנוע את

עמוד 1

התאונה. מהודעתה המבוקש ומעמדת המשיבה עולה כי הפגיעה הייתה במחצית האחורי של דופן האוטובוס, ולדידו של בית משפט השלום קיים קושי לקבוע כי נהג שחלף עם חיזית רכבו את מעבר הח齐יה נדרש לצפות ולמנוע פגיעה עם חלקו האחורי של הרכב בהולך רגל שירד אל הכביש. עוד נקבע כי עברו התעבורות של המבוקש, הכולל 11 הרשעות, ברובן הרשות ישנות שאין ברף חומרה גבוהה, אינו מכבד ביחס לוותק של כ-40 שנות נהגה. על כן, נקבע כי המבוקש הרים את הנטול המוטל עליו להראות כי המשך נהיגתו לא תסכן את הציבור.

3. ערך שהגישה המשיבה לבית המשפט המחויז התקבל. נקבע כי בשלב דיןוני זה קיימת תשתיית ראייתית לכואורה בrama מספקת להרשות המבוקש במיוחס לו, יש בתשתיית זו כדי ללמד על מסוכנותו. בית המשפט אף בוחן את טענת המבוקש, על אף שהוא נסתתר בחומר הראות הקיימם, כי הפגיעה אירעה בשעה שחזית האוטובוס עברה את מעבר הח齐יה וחלקו האחורי של האוטובוס נכנס לנטייב הימני על מנת להשלים את הפניה ואז פגע במנוח. נקבע כי גם בנסיבות אלה, היה ביכולתו של המבוקש לזהות את המנוח כשחצה את הכביש, ורשלנותו גלומה בכך שלא עשה כמעט יכולתו על מנת להרחב את שדה הראייה ככל שהוא. בנוסף נקבע כי אין להעתלם מהרשעותיו הקודומות של המבוקש שהין רלוונטיות למקורה הגם שלא גרמו לתוצאות הרות אסון. על כן, נקבע כי בשלב זה דומה שניסיבות התאונה מלמדות כי יסודן בעבירה שביצע המבוקש וחסר זירות מצדיו, אך שחזקת המסתכנות הסטטוטורית לא הופרכה.

4. המבוקש לא השלים עם החלטה ומכאן הבקשה שלפני. בהתמצית, המבוקש טוען כי הטלת חובת זהירות על נהג בנסיבות המקירה היא תקדיםית ושגייה, וכי שגה בית המשפט המחויז בקביעתו כי היה ביכולתו של המבוקש למנוע את התאונה. לשיטתו של המבוקש, החלטות הערכאות קמא מגילות מחלוקת משפטית עקרונית המקימה עילה להתרבעותם של בית משפט זה ב"גלאול שלישי". כמו כן, טוען כי יש לתת רשות ערעור משיקולי צדק שכן פסילת רישיונו מהווה פגעה קשה מנשוא בהתחשב בנסיבות האישיות, בין היתר הפגיעה במטה לחמו ומצבה הרפואי של אשתו.

המבחן שבוחן על טענתו כי הראות הקיימות לא מבוססות את כתוב האישום או סיכוי סביר להרשותה. טוען כי נפלו פגמים בחקירה שפגעו באופן חמוץ בהגנת המבוקש, כגון אי ערכית שחזר על ידי בוחן התאונה; גביית הוודעה מאוחרת מעד הראייה היחיד; ואי הוצאת פלטי שיחות שישפכו אוור על נסיבות התאונה, וזאת הטענה כי המנוח שוחח בטלפון הסלולרי עם אמו סמור להתרחשותה. עוד טוען כי שגה בית המשפט למשל נדרש לחלק מטענות ההגנה ושלל את התרחיש העובדתי החלופי שהוצע. בכך, כך וטען, סטה בית המשפט מעובדות כתוב האישום ומטענות המשhiba, והוא עליו לקבוע כי די בתרחיש שהוצע כדי להקים קושי בהטלת האחוריות על המבוקש. לשיטתו, הטלת האחוריות כשחיזית האוטובוס עברה את מעבר הח齐יה, אינה מבוססת בריאות ובניסוי שערק בוחן התאונה, ושגiosa לגופה.

5. דין הבקשה להידחות, אף ללא צורך בתגובה.

על הבקשה שלפני חלות אמות מידת זהה לבקשת רשות ערר בענייני מעברים, ולפיהן לא ניתן רשות ערר אלא במקרים בהם עולה שאלת משפטית עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים. כמו כן, נפסק כי ישוויה להינתן רשות ערר בתתקיים נסיבות מיוחדות המכידיקות זאת, כגון אם מתקיימת פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאים או שניתן משקל בלתי ראוי לשולם הציבור או בטעונו (בש"פ 2378/15 ינואר נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (8.4.2015) (להלן: עניין יניבור); בש"פ 1084/16 גלוסקין נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (6.3.2016); בש"פ 3204/16 רוזנברג נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (20.4.2016)). הדברים יפים להחלטות בענייני מעברים, יפים בבדיקה קל וחומר, כשעסקין בהגבלה פוגעתנית פחות כגן פסילת רישיון נהיגה (בש"פ 6052/17 זיר נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (26.7.2017)).

6. חרף טענותיו של המבוקש, הבקשה שלפניי אינה עונה על אמות המידה האמורות. אני סבור כי המקירה מגלה מחלוקת משפטית עקרונית כנעני, וגם אם בהחלתו הינו הגיעו הערכאות קמא למסקנה שונה, עסוקין בישום הוראות הדין על עניינו של המבוקש ובשאלה האם בנסיבות המקירה הופרכה חזקת המ██וכנות שבמעשיו.

7. סעיף 46 לפקודה קובע חזקה לפיה נהגתו של אדם שנאשם בגין מעורבות בתאונת דרכים קטלנית, מסכנת את הציבור ומצדיקה את פסילתו מהחיזיק ברישון נהגתו עד למtan פסק דין בעניינו. על כן, ככל, מרגע קרות התאונה הקטלנית, אין "עולם כמו נוהג" והנאשם אינו יכול לשוב לנוהג כל עוד מתברר עניינו. בית המשפט רשאי שלא להורות על פסילה רק אם ישוכנע, מנימוקים שיפרש, כי אין נהגתו משומם סכנה לציבור, כשהנטול להפריך את החזקה מוטל על המבוקש (בש"פ 8645/07 חדש נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (29.10.2007); בש"פ 6757/09 מژחי נ' מדינת ישראל, בפסקאות ז'-ו (14.9.2009); בש"פ 2172/2 הוואש נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (28.3.2012); עניין יניבא/or).

8. המבוקש ממקד את טענותיו בטיבן של הריאות לכוארה שעומדות נגדו. כפי שנפסק בעניין מזרחי, "הגשת כתוב האישום היא היוצרת את חזקת המ██וכנות, מתוך הנחת המשפטן כי כתוב אישום מבוסס על ריאות לכוארה שנשקלו בדי התביעה, ואין הכרח בשלב זה של ההליך המשפטי לדון בראיות לכוארה העומדות נגד הנאשם, אלא משבקש הנאשם לשכנע בקשר להן, כי אין נהגתו סכנה לציבור. בכך שונה הדבר מהוראת סעיף 21 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעיצרים), תשנ"ז-1996...". עם זאת, במסגרת סתרת החזקה ניתן להביא בחשבון את משקל הריאות לכוארה: "בקשר זה ניתן להצביע בין היתר על מקרים בהם תיעוד השפעה לבחינת ריאות בשלב זה: למשל, כאשר הריאות שבתיק מהוות אבן בוחן למידת מסוכנותו של הנאשם, או מקום בו יש חולשה ניכרת בחומר הריאות, העשויה להביא לזכויו הנאשם...". (שם, בפסקאות ז'-ח').

9. בית המשפט המחויזי קבע בהחלטה מפורטת ומונמקת כי קיימת תשתיית ראייתית לכוארות על בסיס הריאות שהונחו לפני, ביניהן, הודיעות המבוקש במשפטה מהן עולה כי המבוקש לא הבחן במנוח עומד על המדרכה או חוצה את מעבר הח齐יה עד לאחרי הפגיעה; והוא שאל עד ראייה שהבחן במנוח ממtan על המדרכה; ודוח' בוחן התאונה שמצויה כי המבוקש יכול היה להבחן במנוח אף אם נדרש להתקופף קמעה לפנים על מנת להגדיל את שدة הראייה. בית המשפט קבע כי התרחש שהוזג על ידי הגינה מבוסס על השערות וחישובים ספקולטיביים שאינם בעלי בקנה אחד עם חומר הריאות, ויחד עם זאת בוחן את התרחש המוצע לגוף וקבע כי גם הוא מוביל למסקנה שהմבוקש התרשל לכוארה נהגתו. וידגש, המבוקש הכיר היטב את מסלול הנהיגה ואת הצומת בה אירעה התאונה, ועברו התעborותי, גם אם הוא לא מכבד, אינו נקי מכל רבב.

10. לאחר שבחןתי את טיעוני של המבוקש, לא מצאתי לתערוב בהחלטתו של בית המשפט המחויזי ולבסוף כי בשלב זה עלה بيدي לסתור את חזקת המ██וכנות הנש��פת ממעשי. גם אם הועלו טיעונים ראויים לבירור ביחס להיות התאונה בלתי נמנעת, אין בהם כדי להפריך את חזקת המ██וכנות הסטטוטורית, ומוקמן להתרשם מהליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 4224/10 שפוליאנסקי נ' מדינת ישראל (23.6.2010); בש"פ 9349/08 מן נ' מדינת ישראל (19.11.2008) (להלן: עניין מן)).

לא נעלו מعيini נסיבותיו האישיות של המבוקש, והטענה כי המבוקש הוא אדם נורמטיבי, נעדך עבר פלילי ומפרנס את משפחתו. אך פסילת רישומו של אדם זהה לו מקור פרנסתו קשה, היא וצריכה להיעשות בזיהירות (השוו

לענין מזרחי, בפסקה ט"ז ולענין ממנו, בפסקה 9). ואמנם, בית המשפט המחויז לא סתום את הגולל בפני המבוקש וכיון שהחלטתו כי ככל שהמשפט ימשך, יוכל המבוקש להגיש בקשה בענין פסילתתו לבית משפט השלום, שידן בה כחוכמתו.

.11. סוף דבר ונוכח כל האמור, הבקשת נדחתת.

ניתנה היום, כ"ד באלוול התשע"ח (4.9.2018).

שפט